

# РЕШЕНИЕ

№ 6802

гр. София, 08.11.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,**  
в публично заседание на 05.06.2023 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Боряна Бороджиева**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **10324** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

- Производството е образувано по искова молба на С. М. Т. срещу Министерство на вътрешните работи, за обезщетения на различни правни основания от ЗДСл, ЗМВР и ЗЗД с общ размер 5451, 35 лв., както следва
- 1.Иск с правно основание чл. 121, ал.1, т. 3 от ЗДСл., във връзка с чл. 104, ал.1 от ЗДСл – 2 376 лв. и лихва по чл.86, ал. 1 от ЗЗД – 946, 83 лв.,
  - 2.Иск с правно основание чл.122. ал.3 от ЗДСл – 1352, 52 лв. и законната лихва от завеждането на иска 14.11.2022г. до окончателното изплащане на сумата.
  - 3.Иск с правно основание чл. 32 от ЗДСл – 113, 26 лв. и лихва по чл.86 от ЗЗД -34.48 лв.,
  - 4.Иск с правно основание чл.33, т.9 и чл.192, ал.3 от ЗМВР-480 лв. и лихва по чл.86, ал.1 от ЗЗД – 148, 26 лв.

Ищецът се позовава като основание за обезщетенията на това, че заповедта на ответника, с която е прекратено служебното му правоотношение в МВР е отменена при съдебното ѝ обжалване като незаконосъобразна и след подадено заявление е възстановен на заеманата длъжност, като по банковата сметка му е преведено обезщетение, която счита, че е по малко, от това колко трябва да му бъде заплатена. Разликата, която претендира като обезщетение по чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл е 2376 лв. Претендира я с лихва от датата на отмяна на уволнението с решението на ВАС -17.10.2019г., когато възниквало правото на такова обезщетение. Обезщетението по чл.122, ал.3 от ЗДСл претендира заради незаконното му недопускане да изпълнява

служебните си задължения, след отмяна на уволнението и явяване на работа – от 30.10.2019г. до 15.11.2019г., когато е възстановен, като посочва размер 1352, лв., изчислени въз основа на заплатата на ден, за дните на недопускане, както и лихва в размер на 113, 26 лв. от завеждането на иска до окончателното изплащане на сумата. Относно иска по чл.33, т.9 и чл.192, ал.3 от ЗМВР вр.чл.10, ал.2 и т.1 от Наредба № 8121-347/25.07.2014г. Смята, че му се дължи сумата общо от 480 лева съгласно Заповед № 8121з-1556/13.12.2018г. и Заповед № 8121з-1575/19.12.2018г., тъй като предвид незаконността на уволнението, за периода 01.01.2018г. до 30.11.2018г. се е намирал в служебно правоотношение с министъра на вътрешните работи, превеждани са му осигуровки и съгласно посочените заповеди им право на индивидуални парични суми, като служител. Сумата се претендира с мораторна лихва от възникване на правото на обезщетение на 30.10.2019г. до завеждане на иска.

Отвeтникът Министерство на вътрешните работи прави възражение за недопустимост на исковете срещу МВР, тъй като счита, че МВР не е пасивно легитимирано лице да отговаря по тях, а друго юридическо лице ДУССД съгласно чл.37, ал.2 т ЗМВР, което е второстепенен разпоредител с бюджет към министъра на вътрешните работи, а МВР не носело отговорност за задълженията на своите структури самостоятелни юридически лица. ДУССД е юридическото лице, което е изчислило и и наредило за плащане от бюджета си дължимото обезщетение на С. Т.. Оспорва иска по основание и размер, както и претенциите за заплащане на законна лихва и мораторна лихва. Изразява становище за недопустимост и неоснователност по всеки от исковете: Че неоснователно ищещът твърди, че заплатата му следва да е в размер на 2367 лв., тъй като определената му при възстановяване от 1971 лв. е определена съгласно Вътрешните правила за заплатите за държавните служители по чл.142, ал.1, т. 2 от ЗМВР, утвърдени с посочени заповеди, като към онзи момент не е било максималното за тази степен, а за всяка степен е била посочена конкретна сума. Освен това разпоредбите относно увеличението на заплатите в чл.67, ал.5 от ЗДСЛ и чл.11, ал.1 от НЗСДА, като една от хипотезите е възстановяване на държавен служител, е само възможност, а не императивно задължение на работодателя/органа по назначаването да увеличи възнаграждението на служителите, включително и при възстановяване. Позовава се на действали към момента на възстановяването вътрешни правила за заплатите на служителите, съгласно които е нямало как на служителите, в това число и на възстановени като Т. да бъде определен максимален размер за длъжността. По иска по чл.122, ал.3 от ЗДСл счита, че не е доказано, че ищещът не е допуснат да изпълнява задълженията си, а чл.122, ал.1 от ЗДСл не разписва срок, в който да се извърши възстановяването, следва да е разумен, като е необходимо време за разглеждане на заявлението, докладването и разглеждането му от министъра и подготвянето и издаването на заповед, която след това да се връчи. По отношение на исковете по чл.33, т.9 и чл.192, ал.3 от ЗМВР, които намира за подведомствени на гражданските съдилища, а посъщество ги намира а неоснователни тъй като наградите са лични и индивидуални за постигнати резултати и принос, в процесния период не е осъществявал дейност на службата си, не е полагал труд. Намира за неоснователни и акцесорните претенции за лихви поради неоснователност на главните претенции. В съдебно заседание се представлява от процесуален представител юрк.С., която претендира присъждане на разноски и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, счита исквата претенция за

неоснователна и недоказана, намира за основателни възраженията за неправилно посочване на ответника, както и предлага да се имат предвид, че има вече изплащане и е неоснователно да се претендира по висок размер, както и да се съобрази експертизата.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба и отговора на исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Установява се по делото, че жалбоподателят е заемал длъжност по служебно правоотношение в МВР „началник на сектор "Планово-бюджетна дейност" към отдел "Административен" при дирекция "Управление па собствеността п социални дейности"-МВР, което служебно правоотношение е било прекратено със заповед № 8121К-9242 от 27.09.2018г. на министъра на вътрешните работи с предизвестие, поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 19.10.2018г. Впоследствие при обжалването й заповедта е била отменена с влязло в сила на 17.10.2019г. решение на ВАС - № 13885/17.10.2019г. по адм.д. № 2082/2019 г. на ВАС на РБ.

На основание съдебното решение ищецът е подал на 30.10.2019г. заявление за явяване на работа на заеманата от него длъжност, а именно началник на сектор "Планово-бюджетна дейност" към отдел "Административен" при дирекция "Управление па собствеността п социални дейности"-МВР.

Със заповед № 8121К-13757/13.11.2019г. на Министъра на вътрешните работи ищецът е бил възстановен на длъжността, която е заемал преди прекратяването, считано от 15.11.2019г.

На 17.12.2019г. по представената от него банкова сметка му е преведена сума в размер па 13 035 лв, от които 11 826 лв. обезщетение по чл.121.ал.1,т.3 от ЗДСл.

По делото е прието заключение по съдебно-счетоводна експертиза на вещото лице , неоспорено от страните и кредитирано от съда, като компетентно и обективно. Въз основа на данните по делото и изготвения анализ, вещото лице дава следното заключение: 1.Основната заплата на длъжността „началник сектор“ в МВР съгласно таблица с основните заплати на държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР, в сила от 01.02.2017 г.и към датата на прекратяване на служебното правоотношение с ищеца, е 1971 лв.; 2.Основната заплата за длъжността „началник на сектор“ в министерството съгласно таблица с основните заплати на държавните служители по чл. 142 ал.1 т.2 от ЗМВР, в сила от 01.01.2019 г. и към датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение 17.10.2019 г., е в границите от минимална 2194 лв. и максимална заплата 2367 лв.; Размерът на обезщетението, изчислен при минималната основна заплата за длъжността „началник на сектор“, е 13 164,00 лв., а размерът на обезщетението, изчислен при максимален размер на основната заплата за длъжността е 14 202,00 лв.; 4.На ищеца, с превод на 17.12.2019г., е изплатена сумата от 11 826 лв., представляваща обезщетение по чл.104 ал.1 от ЗДСл за оставане без работа; При обезщетение, изчислено на база минималната основна заплата за длъжността, остава да се изплатят още 1338 лв. При обезщетение, изчислено на база максималната основна заплата за длъжността, остава да се изплатят още 2376 лв.5. Законната лихва за периода 17.10.2019 г. - 17.12.2019 г. върху сумата от 14 202 лв. е в размер на 244,59; Размерът на лихвата за периода от 17.12.2019 г. до 14.11.2022 г. върху сумата от

2376,00 лв. е 702,24 лв.; 6. Размерът на обезщетението, изчислен при минималната основна заплата за длъжността, е 1144,68 лв., размерът на обезщетението, изчислен при максимален размер на основната заплата за длъжността, е 1234,92 лв.; 7. За периода от 15.11.2019 г. - 24.11.2019 г. на лицето са изплатени 563,16 лв.; 8. Сумата за периода 15.11.2019г.-24.11.2019г. при 6 работни дни при основна заплата 2367 лв. е 676, 26 лв. 9. Размерът на мораторната лихва върху 676, 26 лв. за периода 15.11.2019г.-14.11.2022г. е 205, 88 лв., а върху сумата 113, 10 лв. като разлика между 676, 26 лв. – 563, 16 лв. мораторната лихва е 34.44 лв. и 9. Размерът на лихвата върху сумата от 480 лв. за периода от 30.10.2019г. до 14.11.2022г. е 146, 26 лв.

Въз основа на установените по делото факти, съдът прави следните правни изводи:

Относно допустимостта на исовете:

Предявените от ищеца обективно съединени исове с правни основания чл. 121, ал.1, т. 3 от ЗДСл., във връзка с чл. 104, ал.1 от ЗДСл и по чл.122, а.3 от ЗДСл за причинени имуществени вреди, както и акцесорните към тях за лихви са процесуално допустими. Предявени са от активно легитимирано лице, което твърди, че претърпяло вредите, за които търси обезщетение, във връзка с административна дейност на ответник и в давностния 5 г. срок, считано от влизане в сила на отменителното съдебно решение за незаконосъобразност на прекратяване на правоотношението през 2019г.

Що се отнася до пасивната легитимация, която е предпоставка за основателност, а не за допустимост на иска, съдът намери за неоснователен наведеният довод от касатора – МВР, че искът неправилно е насочен срещу министерството и следва да е насочен към Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности към МВР“, която е юридическо лице със самостоятелна правосубектност, съгласно която поема правно и финансово задължения по различни правоотношения, включително и по такива, възникнали във връзка с исове за обезщетение.

Не е спорно по делото, че служебното правоотношение на Т. е било за длъжността началник на сектор „Планово-бюджетна дейност“ към отдел „Административен“ при Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ – МВР, от която е бил незаконосъобразно прекратено служебното му правоотношение и съответно възстановен.

В случая предявените исове за заплащане на обезщетения по съответните разпоредби на ЗДСЛ се основават на незаконосъобразни действия на органа по назначаване на ищеца, който в случая няма спор, че е министърът на вътрешните работи, при което съобразно разпоредбата на чл. 205, ал. 1 АПК тези исове се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите, което юридическо лице в случая е именно Министерството на вътрешните работи.

Обстоятелството, че съгласно чл. 37, ал. 1 ЗМВР в структурата на същото има посочени обособени структури, които по силата на ал. 2 са определени като юридически лица не води до извод, че една от тях – дирекцията, в която служителят е заемал длъжност може да носи отговорност за незаконосъобразен акт на ръководителя на министерството, предвид категоричната законова уредба, посочена по-горе. В този смисъл и решение по аналогичен случай на ВАС на РБ Решение № 6341 от 27.06.2022г. постановено по адм.д. № 2141/2022г. по описа на ВАС, Пето отделение.

По отношение на исовете с правно основание чл. 32 от ЗДСл и с правно основание чл.33, т.9 и чл.192, ал.3 от ЗМВР и лихва по чл.86, ал.1 от ЗЗД съдът ги е намерил за неподсъдни на АССГ и ги е препратил на СРС с определение № 9669/07.11. 2023г.

По останалите искове, подсъдни на АССГ, съдът намери следното:

1. Иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл., във връзка с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл – 2 376 лв. и акцесорна претенция за лихва по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД – 946, 83 лв.

Съгласно чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл, държавният служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното правоотношение. В случая по делото не е спорно, че ищецът има право на такова обезщетение предвид отменената заповед за прекратяване на правоотношението му, такова му е изплатено, спорен е размерът на обезщетението и се претендира разлика над изплатения размер, базирана на заплата, която претендира ищецът, че е следвало да му бъде определена при възстановяването.

Нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл не съдържа указания относно размера на обезщетението, което служителят има право да иска, когато прекратяването на служебното му правоотношение бъде признато за незаконно. Размерът се определя съобразно разпоредбата на чл. 104, ал. 1 ЗДСл, регламентираща, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по - ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по - нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В чл. 104, ал. 1 от ЗДСл законодателят е обвързал размерът на обезщетението за вредите, претърпени от незаконно уволнения държавен служител с размера на неговата основна заплата. Анализът на разпоредбата сочи, че е релевантен не размера на основната заплата на държавния служител към момента на издаване на незаконосъобразната заповед за прекратяване на правоотношението му, а размера на заплатата му "определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата". По аргумент от това съдът в производствата като процесното следва за да изчисли размера на дължимото обезщетение на уволнения служител, следва да определи размер на основната му заплата към момента на влизане в сила на акта за отмяна на заповедта за прекратяване на правоотношението му, респ. към датата на която е следвало да се яви за да заеме длъжността си. Що се отнася до възражението на ответника, че в случая не се касаело за незаконно уволнение, следва да се има предвид, че разпоредбата на чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл е в глава 8 "Защита срещу незаконно прекратяване на служебното правоотношение" и обхваща на всякакви хипотези на незаконно прекратяване на правоотношение и извън дисциплинарното уволнение, в това число и прекратяването в случая на ищеца.

Със заповедта за възстановяване не е определена основната заплата на държавния служител, като ответникът застъпва, че при прекратяване на служебното правоотношение заплатата е била 1971 лв., това е и основното месечно възнаграждение на база на което е изплатено паричното обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл съгласно представената справка на л. 52 по делото.

В случая ищецът претендира, че обезщетението по чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл следва да бъде изчислено въз основа на максималната заплата за длъжността, на която е

възстановен. Съдът не се съгласява с този подход, доколкото определянето на заплата е индивидуално от органа по назначаване и не би могло да се приеме, че на ищеца, предвид и че няма данни последната годишна оценка на изпълнението на длъжността на Т. да е била най-високата, а тя е от значение при определяне на размера на индивидуалните заплати, видно от приложените Вътрешни правила. Напротив, съгласно формуляра за оценка на изпълнението на л.49 по делото, на ответника за 2017г. е била поставена оценка „Изпълнението отговаря не напълно на изискванията“ и при такава оценка в Заповед № 81213-92/31.01.2019г., т.5.1. (л.93-94 по делото) е предвидено увеличението да е 3%, а не както при по високи оценки или максимално допустимите 10% по заповедта.

От друга страна, следва да се съобразят актуалните правила за заплатите за държавните служители в МВР към момента на отмяна на прекратяването на правоотношението на ищеца, тъй като правилото за размера на обезщетението го свързва с размера на основната заплата не към незаконното прекратяване, което е било на 05.02.2018г., а към отмяната му на 17.10.2019г., когато са действали различни правила за определяне на заплатите. Вещото лице е установило каква е основната заплата за длъжността „началник на сектор“ в министерството съгласно таблица с основните заплати на държавните служители по чл. 142 ал.1 т.2 от ЗМВР, в сила от 01.01.2019 г.(л.100 по делото) и към датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение 17.10.2019 г., е в границите от минимална 2194 лв. и максимална заплата 2367 лв. Вещото лице е изчислило размера на обезщетението при минималната основна заплата за длъжността „началник на сектор“ - 13 164,00 лв., а размерът на обезщетението, изчислен при максимален размер на основната заплата за длъжността е 14 202,00 лв. Това е съгласно действащите към отмяната Вътрешни правила, утвърдени със Заповед № 81213-92/31.01.2019г. Съдът счита, че средно аритметичното число на минимума и максимума на основната заплатата за длъжността, актуален към признаването на уволнението за незаконно е базата, на която следва да се определи обезщетението – 2280, 50 лв., като за обезщетението това е средно аритметичното между 14 202,00 лв. и 13 164,00 лв. или 13 683 лв., като разликата между изплатеното на ищеца 11 826 лв. е 1857 лв. Този среден размер е по близък до действителното положение, доколкото отчита актуалните правила за определяне на заплатите в МВР от една страна и все пак конкретния служител и оценяването му като показател, който да индивидуализира (изключва претендиращия максимум) и този размер следва да се уважи иска за обезщетение по чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл, а за остатъка над тази сума до претендиращия от ищеца размер от 2 367 лв. следва да се отхвърли.

По отношение на акцесорната претенция за лихва, нейната основателност произтича от частичната основателност на главната претенция и липсват данни сумата на обезщетението да е изплатена с лихва. Но съдът приема, че началният момент не е отмяната на заповедта за прекратяване на правоотношението както претендира ищецът, тъй като обезщетението се дължи от ответника след покана и окончателно решение по спора за отмяна на уволнението и съответно до изплащане на пълната сума на обезщетението

длъжникът е в забава.

Лихвата за забава изпълнението на парично задължение представлява обезщетение за неизпълнението му в размер на законната лихва, дължимо от длъжника от деня на забавата – чл.86, ал.1 от ЗЗД, като при договорни правоотношения, каквото в случая не е налице, обезщетението може да е и в по-голям от законната лихва в размер. В случая размерът на лихвата за забава плащането на обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл е законната лихва. Прави се терминологично разграничение на лихвата за забава в периодите на изчислението ѝ така: Мораторната лихва се изчислява от датата на изпадане в забава до датата на завеждане на иска, а законната -присъжданата след завеждането на иска до изплащането на сумата. Ищцата претендира и двете. Съдът намира, че следва да изчисли мораторната лихва в случая от поканата до длъжника с молбата на 30.10.2019г. до частичното плащане на 17.12.2019г. върху дължимата сума на обезщетението от 13 683 лв. - 186.26 и върху разликата от 1857 лв., считано от деня следващ плащането 18.12.2019г. до 14.11.2022г., когато е подадена исковата молба - 548.37 лв. или общо 734, 64 лв. мораторна лихва при ползване на достъпния на интернет страницата на НАП ([www.nap.bg](http://www.nap.bg)) калкулатор за изчисляване на законна лихва. Законната лихва следва да се присъди от завеждането на иска до окончателното плащане на обезщетението в присъдения с решението размер от 1857 лв.

2.По иска с правно основание чл. 122, ал. 3 ЗДСл и акцесорна претенция за лихви.

Съгласно посочената норма- когато възстановен по реда на ал. 1 държавен служител не бъде допуснат да изпълнява съответната длъжност, той има право и на обезщетение в размер на основната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения. От разпоредбата на чл.122, ал.1 от ЗДСл следва, че с явяването на работа в посочения срок служителят се възстановява. След като това не се е случило в деня на явяването на ищеца при подаване на заявлението му на 30.10.2022г., то същият е в хипотеза на недопускане да изпълнява служебните си задължения и това се преустановява едва с издаването на заповедта за възстановяване на 15.11.2019г. И тази хипотеза попада в обезщетяването по чл.122, ал.3, тъй като възстановяваният служител е в правото си да работи, а до издаване на тази заповед е в невъзможност да го упражни и забавянето следва да се обезщети.

Установява се по делото, че на 30.10.2019 г. ищецът се е явил да заеме длъжността, като е бил възстановен на длъжността считано от 15.11.2019г. Следователно не е бил допуснат да работи за 12 работни дни. Основната заплата на ищеца към датата на признаване на уволнението му за незаконно - 17.10.2019г., е следвало да е 2280, 50 лв., както се посочи по горе, на основание на което размерът на обезщетението по чл.122, ал.3 от ЗДСл за недопускане на работа за срока от 12 дни, от 30.10.2019г. до 15.11.2019г., би било в размер на 1303,14 лв., като при размер на основната заплата към датата на признаване на уволнението за незаконно - 17.11.2019г. от 2280, 50 лв., разделен на 21 работни дни през месец ноември 2019г. и се умножи по 12 дни за периода 30.10.2019г. до 15.11.2019г. В останалия претендиран размер до 1352, 52 лв. искът следва да се отхвърли.

Основателността на главния иск обоснова и основателност на аксесорния иск за присъждане на законна лихва върху сумата на обезщетението, която се присъжда от завеждане на иска до окончателно плащане на обезщетението.

При този изход на спора и предвид, че ищецът своевременно е поискал присъждане на направените разноски, на същия следва да се присъдят такива. Съгласно чл. 78, ал. 1 от ГПК, във вр.с чл. 144 от АПК, заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. В случая се претендират разноски на обща стойност 2210 лв. (съгласно приложен списък на разноските на л.137), в т.ч. 1800 лв. договорено и платено адвокатско възнаграждение (договор за правна защита и съдействие л.122 по делото), 10 лв. държавна такса и 400 лева депозит за вещо лице. Доколкото исковата претенция е уважена частично, следва да се изчисли съразмерно на уважената част от иска – 1556, 57 лв. (претендирана сума, уважена 5451 35 лв., уважен размер 3894, 78 лв.). Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение не е основателно, възнаграждението не надхвърля съществено минималния размер и съответства на фактическата и правна сложност по делото, проведеното съдебно заседание и извършените процесуални действия.

Ответникът също е претендирал разноски и следва да му се присъдят съобразно отхвърлената част от иска и съответно юрисконсултско възнаграждение, в рамките на минималния размер по чл. 24 изр.второ от НЗПП вр. чл. 37 от ЗПП- 100лв.

Воден от горното Административен съд – София град, I-во отделение, 6 състав

### РЕШИ:

**ОСЪЖДА** Министерството на вътрешните работи да заплати на С. М. Т., с ЕГН 5901138505, обезщетение по 121, ал.1, т. 3 от ЗДСл., във връзка с чл. 104, ал.1 от ЗДСл в размер на 1857 лв. (хиляда осемстотин петдесет и седем лева), представляващо остатък до пълния дължим размер на обезщетението над заплатения от ответника на 17.12.2019г. след отмяната на Заповед № 8121К-9242 от 27.09.2018г. на министъра на вътрешните работи, мораторна лихва общо в размер на 734, 64 лв., за периода от 30.10.2019г. до 14.11.2022г. и законната лихва от 15.11.2019г. след завеждане на иска до окончателното изплащане на сумата на обезщетението и **ОТХВЪРЛЯ** исковите над тези размери.

**ОСЪЖДА** Министерството на вътрешните работи да заплати на С. М. Т., с ЕГН [ЕГН], обезщетение по чл.122, ал.3 от ЗДСл за недопускане да изпълнява длъжността за срок от 12 дни, от 30.10.2019г. до 15.11.2019г., в размер на 1303,14 лв. (хиляда триста и три лева и четиринадесет стотинк) и законната лихва за забава върху обезщетението, считано от завеждане на исковата молба на 14.11.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

**ОСЪЖДА** Министерството на вътрешните работи да заплати на С. М. Т., с ЕГН [ЕГН], сумата от 1556, 57 лв. (хиляда петстотин петдесет и шест лева и



петдесет и седем стотинки), разноси по делото.

**ОСЪЖДА** С. М. Т., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Министерството на вътрешните работи сумата от 100 лв. (сто лева), юрисконсултско възнаграждение.

**РЕШЕНИЕТО** може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването.

**СЪДИЯ:**